

Předkládaná disertační práce analyzuje způsob užití anaforických prvků v latině a určení jejich antecedentu. Základem rozboru je teorie vázání N. Chomského. Podle jeho klasifikace anaforických prvků jsou do analýzy zahrnuta reflexiva, reciproka, prázdný subjekt finitních klauzí pro, prázdný subjekt infinitivu PRO, zájmena a samostatně referující výrazy (R-expressions). Vyloučeny jsou stopy (traces), které jsou výsledkem přesunu (movement), jež pro latinu jako nekonfigurační jazyk nepředpokládám. Pro každý typ anaforických prvků jsou zkoumána omezení kladená na jeho antecedent. Tato omezení, pravidla a tendence mohou mít různý charakter (mohou být syntaktická, sémantická, kontextová i pragmatická). Cílem analýzy je určit míru působení jednotlivých typů omezení pro každý zkoumaný anaforický prvek, zejména ukázat možnosti a limity strukturních omezení formulovaných v teorii vázání ve formě principů A, B a C.